

lader det, og føre dem hertil. Det er imidlertid ganske ugørligt i Øjeblikket at skønne over disse Ladningers endelige Ankomst, og hvilken Pris de vil staa i, naar de naar her til Landet. Thi vel er der truffet bestemte Aftaler vedrørende Betalingen for Fragten, og vel er Indkøbene sket, men den Forsinkelse, som finder Sted for Øjeblikket med Hensyn til Afskibning, vil naturligvis paaføre yderligere Udgifter. Den Godtgørelse, som maa ydes af Statskassen, for at den Majs, der er købt i Amerika og fragtet hertil i de sidste Maaneder, kan sælges til Maksimalpris her i Landet, vil for de sidste Indkøbs Vedkommende andrage fra 5 og op til 7—8 Kr. pr. Tønde. Hvis et saadant Tilskud ikke ydes, vilde altsaa Majsprisen her i Landet paa Importørernes Hænder gaa op til 28—30 eller maaske 31—32 Kr., det kan i Øjeblikket ikke ret kalkuleres. Og hvad dette vilde betyde for vor Flæskeproduktion, vil enhver, der driver den, kunne udtale sig om. Det er ganske klart, at for Flæskeproduktionens Opretholdelse er det ikke blot nødvendigt, at Foderstoffet kommer hertil, men ogsaa, at det kan afhændes til den Maksimalpris, som allerede nu i en Række af Maaneder har været af saa uvurderlig Betydning for Flæskeproduktionen her i Landet.

Det er saaledes ikke gørligt for mig at nævne det Maksimumsbeløb, som den Hjemmel, der søges i § 1, vil komme til at paaføre Statskassen. Dertil kommer jo Muligheden af Nødvendigheden af at søge yderligere Tilførsler for den sidste Del af Høstaaret, inden man for det kommende Aar eventuelt kan tilvejebringe en ny Kornordning. Men jeg haaber, at den høje Rigsdag vil erkende Betydningen af de Foranstaltninger, der er trufne, og som altsaa i lige Grad gælder Produktionens Opretholdelse, Producentinteressernes Varetagelse og tillige en Fastholden af Priserne paa de vigtigste Livsfornødenheder paa et rimeligt Grundlag, altsaa Forbrugerinteressernes Varetagelse. Og i det Øjeblik, den høje Rigsdag vil erkende Betydningen heraf, tror jeg, den vil give Hjemmelen til at yde disse for Landets Produktion og for Forbrugernes Interesser nødvendige Godtgørelser, selv om det ikke i Øjeblikket er muligt til Punkt og Prikke at oplyse, hvor store Beløb det kommer til at dreje sig om.

Jeg skal endnu blot sige, at vel er det, der omtales i § 1, altsaa en fortsat Udførelse af allerede trufne Overenskomster, og Hjemmelen til at yde Bidrag af

Statskassen søges, fordi Skibsfartens Bidrag ikke længere slaar til, men Forholdet er naturligvis dog det, at Rigsdagen, saafremt den maatte mene det rigtigt, vil være i Stand til at afbryde disse Overenskomster og bringe dem til Ophør, idet ingen af dem er bindende overfor de paa-gældende længere, end Bevillingsmagten maa finde det rigtigt at opretholde dem.

Jeg bemærkede, at Skibsfartsbidraget for Tiden ikke længere kan beregnes og føres til Indtægt som Ækvivalent for disse Godtgørelser, men jeg maa dog tillade mig at henvise til, at Skibsfarten alligevel vil kunne komme til at yde sit klækkelige Bidrag til denne Godtgørelse gennem det for den høje Rigsdag fremsatte Forslag til en Merindtægtsskattelov, idet ikke blot Merindtægtsskatten med de Satser, som den havde i Fjor, vil tilvejebringe fra Skibsfarten et Beløb, som i meget høj Grad vil overstige det Beløb, som Skibsfarten indbetalte i December 1916 — det er muligt, at det ikke blot vil blive dobbelt saa stort, men maaske henimod 3 Gange saa stort —, men den Forhøjelse af Merindtægtsskatten fra 25 til 30 pCt., som der i det før nævnte Lovforslag stilles Forslag om skal gælde for Selskaber, der har indtjent mere end 100 pCt. af deres Aktiekapital, vil i ganske særlig Grad blive ydet af Skibsfarten, som vist maa antages i 1916 gennemsnitlig at have indtjent som reelt Overskud over 100 pCt. af Aktiekapitalen. Disse 5 pCt.s Forhøjelse maa efter de foreliggende Oplysninger antages at komme til at andrage en 5—7 Mill. Kr. fra Skibsfarten. Hvor meget de øvrige 25 pCt. vil andrage, har jeg antydnet ved mine Bemærkninger om Skattens Størrelse for 1916 i Forhold til Skatten det foregaaende Aar.

Medens § 1 saaledes omhandler en Fortsættelse af tidligere tilvejebragte Overenskomster, omhandler §§ 2—3 et nyt Forhold, som jeg nu skal have den Ære at forelægge for det høje Ting. Det gaar ud paa, at der af Statskassen i visse Tilfælde kan ydes en Godtgørelse til Landbrugere, der af deres egen Avl i Høstaaret 1916 har afleveret Rug og Hvede til Brødkorn, udover den Godtgørelse af 4 Kr., som foreslaas ydet normalt til Rugdyrkerne for Aaret 1916. Grunden til at søge denne Ekstragodtgørelse ligger i de forandrede Forhold. Udsigterne for Høsten var særdeles gunstige, da der fra alle Sider i Efteraaret 1916 blev givet Tilslutning til den Kornordning, som for Øjeblikket bestaar, en Tilslutning, som for Rigsdagens